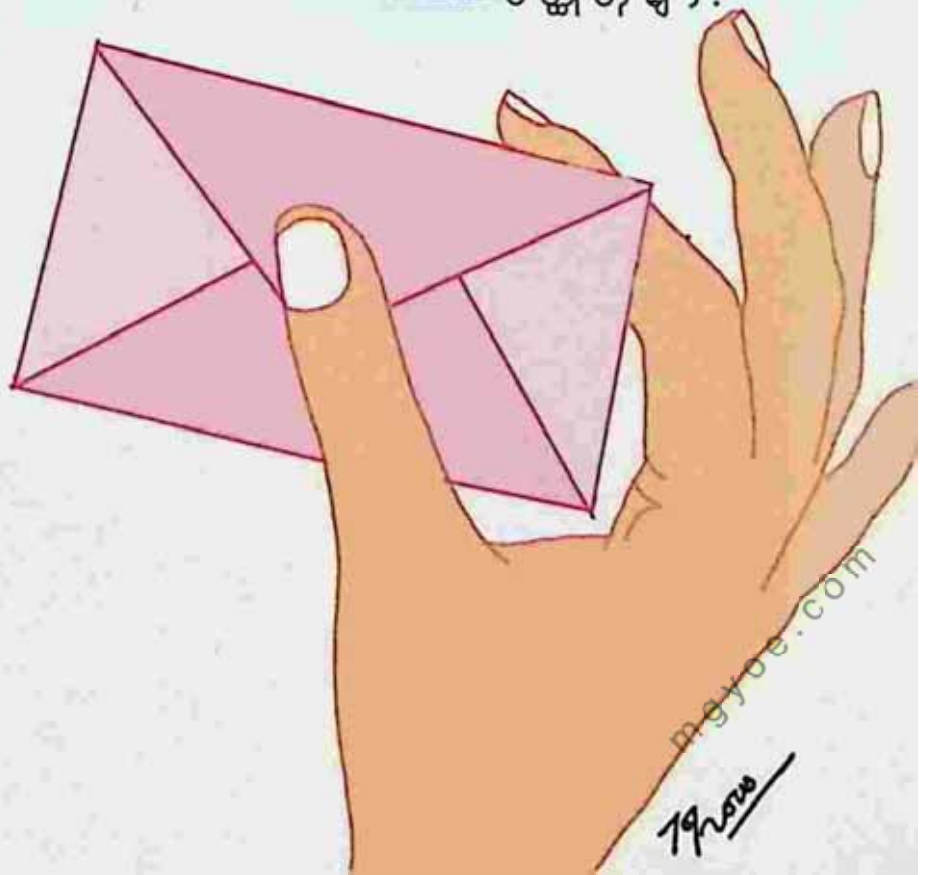

mgyc.com

နိမိတ်

ရည်စားစား
◦ ဆိုလိုများ

ဒုတိယအကြိမ်

mgyc.com
19/10/18

mgyoe.com

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တိဆွေ

ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေတိုက်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သီတာမြင့်၊ စာစည်းစိမ်စာပေ(၀၂၇၈၅)၊

အမှတ် ၂၁၊ လျှော်ရွေးဝင်းလမ်း၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးစန်းဦး၊ SKCC Press(၀၀၄၁၃)၊

၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

ရောင်းဈေး - ၁၈၀၀ ကျပ်

mgyoe.com

mgyc.com

mgyc.com

ရည်းစားစာ

mgyc.com

Handwritten text, possibly a signature or date, located in the center of the page.

mgyc.com

mgyoe.com

လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ အိတော်လူးရှင်းသီအိုရီအရ မျောက်ကနေပဲ ဆင်းသက်ဆင်းသက်၊ ထာဝရဘုရားသခင်ကပဲ ဖန်ဆင်းဖန်ဆင်း၊ နေကပဲ ဖွားလာ ဖွားလာ၊ ကံ ကံ၏အကျိုးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အတ္တရှိနေသမျှ မကြုံဖူးတာတွေ ကြုံရ၊ မဖြစ်ဖူးတာတွေဖြစ်၊ ကိလေသာ အမှောင်တော မှာ တော်တော်ထူးထူးဆန်းဆန်း မျောက်ကဲ့ သတ္တဝါအုပ်စုပါ။

လူတစ်ယောက်မှာရှိတဲ့ အတ္တဟာ တော်တော် အနုစိတ်ပြီး တော်တော် လည်း ရှုပ်ထွေးပါတယ်။ လူတွေဖြစ်တဲ့ ပြဿနာကိုပဲ လူတွေရှင်းဖို့ တော်တော်ကလေး ကြိုးစားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းကလေးမှာ ဒီတစ်ခါဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက ဖြေရှင်းမရခင် တော်တော်ကလေး ရှုပ်ထွေး ပါတယ်။ ရှင်းလေ ရှုပ်လေ ဆိုတာမျိုးပါ။

ပြဿနာအစကို ဒေါ်မြသောင်းဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကပဲ စပြောမှရမယ်။ ဒေါ်မြသောင်းဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က နေနိုင်စားနိုင် ပထမလူတန်း စားလို့ ခေါ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ခင်ပွန်းက ဌာနဆိုင်ရာ တစ်ခုမှာ အရာရှိငယ်လုပ်တယ်။ သူ့မှာ ကလေးသုံးယောက်၊ အကြီးမ ကလေးက ကိုးတန်း၊ အငယ်ကောင်လေး နှစ်ယောက်က ခြောက်တန်းနဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ငါးတန်းမှာပါ။ သူက ရပ်ကွက်ရှေ့ဘက် ဘူတာနားမှာ စတိုးဆိုင်ကလေး တစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသေးတယ်။ ပစ္စည်းစုံတင်တဲ့ သူ့စတိုးဆိုင်ကလေးက တော်တော်ရောင်းကောင်းပါတယ်။ ငွေတိုးကလေး ဘာလေးလည်း ပေးလေ တော့ ပိုရောင်းကောင်းတာပေါ့။

ယောက်ျားက ဝန်ထမ်း၊ သားသမီးတွေက ကျောင်းတက်တုန်း၊ သူကလည်း စတိုးဆိုင်ကလေးရှိဆိုတော့ ဒေါ်မြသောင်းက အိမ်ဖော်တွေ ဘာတွေ ထားပါတယ်။ အိမ်ဖော်ဆိုတာကလည်း ဆယ့်သုံးဆယ့်လေးနှစ် အရွယ် မိန်းကလေးတွေ များပါတယ်။ စတိုးဆိုင်ရှိပေမဲ့ အကြွေးကိစ္စတွေ ဘာတွေနဲ့ ဒေါ်မြသောင်း ရပ်ကွက်ရုံးခန်းကို မရောက်ပါဘူး။ သူရောက်တဲ့ ပြဿနာက အိမ်ဖော်ကိစ္စနဲ့တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးတာပါ။

သူ ပြဿနာဖြစ်မှပဲ အိမ်ဖော်ထားရတာ ရှုပ်လှပါလားလို့ ကျွန်တော် သိရတာ။ အိမ်ဖော်မှာ ပွဲစားဆိုတာက ရှိသေးတာကိုး။ လိုချင်ရင် ရှာပေး၊ အိမ်ဖော်ကို လခပေး၊ ပြီးတော့ အိမ်ဖော်ရမဲ့ ပထမဦးဆုံးလခနဲ့ လစဉ် လခထဲက ရှာပေးတဲ့အမျိုးသမီးက ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းယူဆိုပဲ။ ပထမတစ်ခါ ကတော့ အိမ်ဖော်နဲ့အဆင်ပြေပေမဲ့ အိမ်ဖော်ပွဲစားက ရှုပ်လို့ တက်ကြတဲ့ ပြဿနာပါ။ လူကြီးတွေက အိမ်ဖော်ပွဲစားဆိုတဲ့အမျိုးသမီးကို ခံဝန်တွေ ဘာတွေထိုးပြီး ဖြေရှင်းလိုက်ရတယ်။

နောက် သိပ်မကြာဘူး၊ နောက်အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ပြောင်းရင်း ပစ္စည်းတွေရော၊ အဲဒီကောင်မလေးရောပါ ပျောက်လို့ လာတိုင်ဖူးတယ်။ ပြန်တော့ မရရှာပါဘူး။ သူကလည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေး သားသမီး လင် ယောက်ျားရေးအတွက် အိမ်ဖော်ရှိမှဖြစ်မှာကိုး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

m g y o အိမ်ဖော်မှာကလည်း အလုပ်ပျင်းတဲ့သူ၊ အစားအသောက် စားအိပ်၊
 အလှပြင်၊ ခိုင်းတာကျ တလွဲတွေ လျှောက်လုပ်တဲ့ အိမ်ဖော်မျိုး၊ ဟိုခိုင်းရင်
 ဒီရောက် တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသိအောင် အကြွေးယူ၊
 စကားတွေရှုပ်လို့ ရှင်းရတဲ့ အိမ်ဖော်မျိုး၊ အသက်တွေကလည်း ၁၄/၁၅
 ဆိုတော့ ကိုယ့်သမီးထက်တောင် ထိန်းရခက်သေး၊ သမီးက ပြောမရရင်
 ရိုက်လို့ရပေမဲ့ အိမ်ဖော်က ရိုက်ရင်မခံတတ်ကြဘူး။ ဒေါ်မြသောင်းလည်း
 ဆူရင်း ဟောက်ရင်း အော်ရင်း အိမ်ဖော်မမြဲရင်းပေါ့လေ။ သူပြောပြတော့
 လည်း သူ့ဘက်က ဟုတ်သလိုလိုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အခုတစ်လော ဒေါ်မြသောင်း တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို သူ့အိမ်ဖော်
 ကလေးတော်ကြောင်း ကျိတ်ချီးမွမ်းတတ်တယ်။ ပွဲစားနဲ့ ရှာတာမဟုတ်ဘဲ
 အသိနဲ့ရွာကဆိုလား ခေါ်လာတာပါ။ ကောင်မလေးက ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်
 တော့ရှိမယ်။ သွက်သွက်လက်လက် ရည်ရည်မွန်မွန်ကလေး။ ဒေါ်မြသောင်း
 စတိုးဆိုင်မှာတောင် တစ်ခါတစ်ခါ ထိုင်လို့။ ဒေါ်မြသောင်း သမီးအကြီးနဲ့
 ဗီဒီယိုအခွေတို့ ဝတ္ထုစာအုပ်တို့ အငှားထွက်လို့။ ဒေါ်မြသောင်းကလည်း
 သူ့အိမ်မှာ နေပျော်အောင် ဆင်ရှာပါတယ်။ ကောင်မလေးကလည်း
 ရုပ်ရည်ကလေး ခပ်သန့်သန့်ဆိုတော့ အိမ်ဖော်လို့မထင်ရဘဲ တူမတို့ဘာတို့
 လို့ ဖြစ်နေတယ်။

တစ်ညတော့ ဒေါ်မြသောင်း ရုံးခန်းကိုရောက်လာပြီး ဥက္ကဋ္ဌကို
 တိုးတိုးတိုင်ပင်တာ တွေ့ရတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း စာလေးတစ်စောင်နဲ့။
 သိပ်မကြာဘူး ကျွန်တော်သိရတာ ဒေါ်မြသောင်းအိမ်က အိမ်ဖော်ကောင်
 မလေးနဲ့ အိမ်နားက လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းပါ။ ဒေါ်မြ
 ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သောင်း၊ ကိုင်လာတဲ့စာက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ရေးထားတာ။ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်တော့ လက်ရေးက မလှ၊ သတ်ပုံတွေ မမှန်ပေမဲ့ စာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပေါ်ပါတယ်။

ကောင်လေးကို သူက အဖြေပြန်ပေးထားတာ၊ သူက အိမ်ဖော် ကလေးမို့ သူ့ကို အထင်မသေးဘဲနဲ့ တန်ဖိုးထားဖို့၊ သူကတော့ သစ္စာရှိစွာ ချစ်မဲ့အကြောင်း ရေးထားတာ။ ကောင်မလေးရေးတဲ့ စာထဲက ကောင်လေး က ဥက္ကဋ္ဌသားတွေနဲ့ တွဲနေတဲ့ ကောင်လေး၊ လမ်းက တစ်လမ်းကျော်ကပါ။

“စာကိုမိလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို လက်လွတ် လို့မရလို့ပါ ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌသားနဲ့လဲ တွဲနေတော့ ခေါ်ပြီး နည်းနည်း ပါးပါး သတိပေးထားပေးပါ၊ ပြဿနာမတက်ချင်ပါဘူး။”

ဒေါ်မြသောင်းကလည်း အားကိုးရတဲ့ သွက်လက်ပြီး အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ မပြတ်အောင်လုပ်တဲ့ အိမ်ဖော်လေးကို မဆုံးရှုံးရေးအတွက် အေး အေးဆေးဆေး ကာကွယ်တဲ့သဘောမျိုးပါ။ ဒါနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကလည်း သူ့သားက တစ်ဆင့် ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီး မေးတယ်။ ကောင်လေးက ကြောင်တောင် တောင်နဲ့ မဟုတ်ဘူး ဇွတ်ငြင်းတော့တာပဲ။ သူနဲ့လည်း ရည်းစားမဖြစ် ကြောင်း၊ သူကလည်း ဖာမပေးကြောင်း ပြောတယ်။ ကောင်လေးက ၁၀ တန်းကျောင်းသားလေးပါ။

ဥက္ကဋ္ဌရော ကျွန်တော်တို့ရော ကောင်လေး ရှက်ပြီးငြင်းတယ်လို့ ပဲ ယူဆကြပါတယ်။ ကောင်မလေးစာက မိထားတာကိုး။ ဥက္ကဋ္ဌက နောက်မကြားချင်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ဆုံးမလွှတ်လိုက်တယ်။ သိပ်မကြာ ဘူး၊ ကောင်လေးအမေတွေရော အစ်မတွေရော ရုံးခန်းရောက်လာပြီး ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မကျေမနပ်ပြောကြတယ်။ သူတို့သားကို မေးပြီးကြောင်း၊ မဟုတ်ကြောင်း၊ သူတို့သားက မောင်က အိမ်ဖော်ကို မမှန်းကြောင်းတွေ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ရန်လာတွေကြတယ်။ ပြဿနာတက်ပြီဆိုတော့ ဒေါ်မြသောင်းကိုခေါ်၊ စာကိုပြရတယ်။ ဒါလည်း ကောင်လေးက မဟုတ်ဘူးလို့ ဇွတ်ငြင်းတယ်။ သူ့အမေက ဒေါ်ကန်ပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက်ချတယ်။ အိမ်ဖော်ကို သူ့သားက စိတ်မဝင်စားကြောင်း ရင့်ရင့်သီးသီးပြောတော့ ဒေါ်မြသောင်းနဲ့တောင်မှ ရုံးခန်းထဲ စကားများကြသေးတယ်။ နောက်ဆုံး လူကြီးတွေက ရှင်းကြရ ပါတယ်။

ပြဿနာတစ်ခု အေးသွားတော့ နောက်နေ့ကောင်မလေးကို နေမြဲ တိုင်း သွားမြဲတိုင်း ပြန်တွေ့ရတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး ၁၅ ရက်လောက် နေတော့ ဒေါ်မြသောင်း ၅။၅။၅။၅။နဲ့ ရုံးခန်းရောက်လာပြန်တယ်။ အိမ်ဖော် မလေး မသင်းကိစ္စပဲ။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကိုလည်း ရိုက်ခဲ့တယ်လို့ပြော တယ်။ ဒီတစ်ခါ မိတဲ့စာက ပထမကောင်လေးနဲ့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက ခပ်တေတေ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့။

စာကိုဖတ်ကြည့်တော့ ချိန်းတွေ့တာတွေရော၊ သူ ဒီအိမ်မှာနေရတာ မပျော်တာတွေရော၊ ဘဝတူချင်းမို့ သူ ပိုယုံကြည်ကြောင်းတွေရော၊ နောက်တစ်ခါ ညဘက်မချိန်းဖို့တွေရော၊ တိမ်နဲ့ ငှက်ကလေးတွေအကြောင်း ရေးထားတဲ့ ကဗျာကလေးတောင်ပါသေးတယ်။ ကဗျာကတော့ ကူးချထား တာပါ။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ သေသေချာချာခေါ်ပြီး ဆုံးမပေး ပါ။ ဒီကောင်က လွယ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ ထင်ရာလုပ်ရင် ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မလဲ မိသင်းကို တော်တော်ကိုရိုက်လိုက်တယ်၊ သူကတော့ ပေခံပြီးမှ ဝန်ခံတယ်”

ကောင်လေးကိုခေါ်ပြီးမေးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းပြန်တယ်။ သူမသိကြောင်း၊ သူချိန်းလည်းမတွေ့ကြောင်းကို တိုင်တည်တယ်။ တစ်ခါ နှစ်ခါသာ စဖူးကြောင်း ဝန်ခံရှာတယ်။ ဒေါ်မြသောင်းကတော့ မရဘူး၊ သူ့လက်ထဲမှာက စာနဲ့ကိုး။

“ဒီမယ်... နင်တို့ လူကြီးတွေမသိအောင် ကျိတ်လုပ်ကြ၊ လူမိတော့ မဟုတ်ဘူးငြင်းကြနဲ့၊ ငါတို့က အရူးမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ သွားစမ်း မိချော... မိသင်းကို ခေါ်လာခဲ့”

မိသင်းရောက်လာတော့ လူကြီးတွေက မေးကြတယ်။ မိသင်း ငိုပဲ နေတယ်၊ ဘာမှမပြောဘူး။

“ဟဲ့ကောင်မလေး... နင့်ကို ငါဘယ်တုန်းက ရည်းစားစာ ပေးလို့လဲ၊ နင်နဲ့ငါ ဘယ်မှာမှချိန်းမတွေ့ဘူး၊ ငါ သိလဲ မသိဘူး”

ကောင်လေးက ဒေါသတကြီးပြောတော့ မိသင်း မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး ငိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တော်တော်စဉ်းစားရ ကျပ်သွား တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကောင်မလေးကို ခေါ်ပြီး ချောမေးတယ်။ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါနဲ့ ဒေါ်မြသောင်းက ကောင်းကြောင်း၊ အဝတ်အစားလည်း ဆင်ကြောင်း လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ သူ့ကို တစ်နာရီလောက်ပြောတော့ ကောင်မလေးက ဝန်ခံတယ်၊ သူ လိမ္မာပါ့မယ်တဲ့။

“မင်းတို့အရွယ်ကတော့ စိတ်ကစားကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအရွယ် မရောက်သေးဘူး၊ ဘဝမှာ သိစရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒေါ်သောင်းတို့အိမ်မှာနေရင် တောမှာနေရတာ တခြားအိမ်မှာ နေရတာ ထက် မင်းအတွက် အများကြီးပိုအဆင်ပြေတယ်။ မင်း လိမ္မာရင် သူတို့က သားရင်း သမီးရင်းလို တစ်သက်လုံး ထားကြမှာ။ မင်း သူတို့အိမ်မှာ နေရတာ ဘာအခက်အခဲရှိသလဲ။ အစ်ကို့ကိုပြော။ မင်းမပြောရဲရင် အစ်ကို ပြောပေးမယ် ဟုတ်လား။ လူကြီးစကားကို နားထောင်”

စသည်ဖြင့် ဆုံးမတော့ ကောင်မလေး တအိအိငိုရင်းနဲ့ ကတိတွေ ပေးတယ်။ ဒေါ်မြသောင်းကိုလည်း ကန်တော့တယ်။ ဒီတော့လည်း ပြေလည်သွားကြပြန်ရော။

နောက်တစ်လလောက်ကြာတော့ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ ကျွန်တော် မိသင်းကိစ္စကို မေ့သွားတယ်။ သူတို့လည်း ရုံးခန်းမရောက်တော့ ပြေလည် ပြီပေါ့လေ။

တစ်ညနေ ရုံးခန်းဖွင့်တုန်း ဒေါ်သောင်းရဲ့သမီးကလေး မိချော ရုံးခန်းကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချောင်းကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွား တာနဲ့ ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်ရတယ်။ ရုံးခန်းမှာ ဘယ်သူမှ မရောက်ကြ သေးဘူး။

“ဟဲ့ မိချော ဘာကိစ္စတုံး၊ ဘယ်သူ့ရှာတာလဲ”

မိချောက ဘာမှမပြောဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစစနဲ့ကြည့်တယ်။

“မိသင်းရော အဆင်ပြေသွားပြီလား”

ကျွန်တော့်မေးသံကြားတော့ ကောင်မလေးက မဲ့ပြပြီးပြန်ထွက်ပြေး သွားတယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်ကြောင်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ၊ ဘာသဘောဆို တာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ရုံးခန်းလူစုံမှပဲ အဖြေကပေါ်တာ၊

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒီတစ်ခါလည်း မိသင်း စာမိတာပါပဲ။

မိတဲ့လူက တော်တော်ကိုခေါင်းစားသွားတယ်။ မိတဲ့လူက ကျွန်တော် ဖြစ်နေတာကိုး။ ချစ်ရတဲ့ ကိုရဲ (စာရေးလေး)တဲ့။

“ငါတော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ်၊ လုပ်ပါဦး စာရေးလေးရဲ့၊ ဖတ် ကြည့်ပါဦး၊ နင်နဲ့တကယ်ကြိုက်နေတာလား၊ နင်နဲ့ဆိုရင်တော့...”

ကျွန်တော့်လည်မျိုမှာ အလုံးကြီးကျပ်လာပါတယ်။ ရယ်ချင်တာထက် ရှက်တာက ပိုများမယ်ထင်တာပဲ၊ ဥက္ကဋ္ဌတို့ကလည်း ပြုံးစေလုပ်ကြတယ်။ ကဲ ဘယ်လိုတုန်းမောင်ဖုန်းဆိုတဲ့ သဘောပဲ။

ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်တော့ သူ့ကို ဆုံးမတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ကြောင်း၊ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြောင်း၊ သူ့ အချစ်ကိုလည်း ယုံစေချင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ပြောသလို သူ ကျောင်း ပြန်တက်ပြီး ပညာတတ်အောင်လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် အရှက်မရစေချင်ကြောင်း၊ ကျွန်တော် နမ်းတော့ သူ ရင်ခုန်ရကြောင်း တောင်မှ ပါလိုက်သေးတယ်။ အောက်ဆုံးက မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)ရဲ့ တစ်သက် တစ်လွှာ တစ်လွှာတစ်ရွက် ဆိုတဲ့ ကဗျာကို ပြောင်းပြန်ဇောက် ထိုးတွေ ရေးထားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရှေးကလူတွေလိုပဲ အရယ်တစ်ဝက် အတည်တစ် ဝက်နဲ့ ငြင်းရတယ်။ ဒီစာကို ဘယ်ကရတာလဲဆိုတော့ ကြောင်အိမ်ပေါ် ကတဲ့။ အရင်စာတွေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ လက်တန်းပေါ်ကတို့၊ ပန်းကန် စင်ပေါ်ကတို့ ရတာပါဆိုတာ သိရတယ်။

ဒီတော့မှ မိသင်းဟာ ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှလူတွေ ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နဲ့ ရည်စားဖြစ်ဟန် စိတ်ကူးယဉ် စာတွေရေးပြီး လူကြီးတွေ တွေ့နိုင်မဲ့ နေရာမှာ ချချထားတာလို့ ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ပြောပြတော့ အားလုံး လက်ခံပေမဲ့ စိတ်ရှင်းအောင် မိသင်းကိုခေါ်ပြီး အော်လိုက် ခြောက်လိုက်နဲ့ မေးတော့မှ ဟုတ်တယ်လို့ ငိုရင်း ဝန်ခံတယ်။ လူကို ဖတ်ဖတ်ကိုမော ရောပဲ။

မိသင်းကိုလည်း နားလည်စာနာစိတ်နဲ့ ခံစားပြီး မပြောရဲတော့ဘူး။ နောင် ဒါမျိုးလုပ်ရင် ရဲစခန်းပို့မယ်လို့ ခြောက်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ တော်ကြာ သူသာ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး ချစ်ရတဲ့ကိုရဲ (စာရေးလေး)ဆိုရင် ပြဿနာက ရှင်းလို့ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်ကိစ္စကျမှပဲ နာမည်ကြီးသွားတယ်။ ရှေ့ကလူတွေလည်း လွတ်ကြ ကျွတ်ကြတယ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ရပ်ကွက်ထဲသွားလို့ စတိုး ဆိုင်နားရောက်ရင် မိသင်းက ပုန်းနေတတ်ပါတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲက ခင်တဲ့လူတွေကတော့ စာရေးလေး ကောင်မလေးကို အပျော်ကြိတာလားလို့ စကြတယ်။

ကျွန်တော် အခုတော့ မိသင်း ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မသိပါ ဘူး။ မိသင်းဟာ ဒီထက်စာများများဖတ်ခဲ့ရင် ဒီထက်များပိုပြီး စိတ်ကူး ယဉ်တတ်ရင် စာရေးဆရာမ ဖြစ်လာမလားလို့တောင် အခု တွေးနေမိ ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာဆိုတာကလည်း မိသင်းနဲ့စိတ်က သိပ်ကွာကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။

စိတ်ရှိရာဘက်သို့...

... 2020 ...

mgyoe.com

ညစာထမင်းကို ညကိုးနာရီခွဲလောက်တွင် စားအပြီး စီးကရက်တစ်
 လိပ်ကို မီးမညှိသေးဘဲ လက်ကြားညှပ်ကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုကိုင်ရင်း
 ကျွန်တော့်ခုတင်ရှိရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက
 ညစာ ထမင်းကောင်းကောင်း စားခဲ့ပြီးနောက် စီးကရက်လေးခဲကာ
 ခုတင်ပေါ်တွင်နှပ်ရင်း စာဖတ်ရန်ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ရင်း မျက်စိညောင်းလာ
 လျှင်လည်း အိပ်လိုက်မည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချရန် အထိုင်တွင် ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့
 လက်လှမ်းရန် အနေတော်လောက်မှ ခြင်တစ်ကောင် လေးလေးကြီး
 ပျံသန်းလာသည်ကို မြင်သဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရိုက်လိုက်ရာ ထိုခြင်မှာ
 ကျွန်တော့်လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ထဲတွင် 'ဇိ'ခနဲမြည်အောင် သေဆုံးသွား
 သည်ဟု ခံစားရသဖြင့် လက်ဝါးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ဘယ်ဘက်လက်ဝါးတွင်
 ခြင်သေနှင့်အတူ နီရဲနေသော သွေးကွက်တစ်ကွက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော် ခေတ္တငိုငင်ကာ စဉ်းစားမိသည်။

ထိုခြင်သည် ကျွန်တော်တို့မိသားစု တစ်ဦးဦးကို စွန့်စားမှုများစွာနှင့်
 ကိုက်ကာ မိုက်ဝသွားသဖြင့် ဇိမ်ရှိရှိ တစ်နေရာ၌နားကာ နှပ်နေရန်
 ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်အပျံတွင် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လည်း ထမင်းကောင်းကောင်းစားကာ ဗိုက်ဝပြီး နှပ်ရန်ကြံနေသူ ဖြစ်သည့် အတွက် ထိုခြင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာသွားသည်။ ငါ ဘယ်လိုစိတ် မျိုးနဲ့ ရိုက်မိလိုက်မိပါလိမ့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးမိသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ရည်ရွယ်ချက်တော့ မရှိပါ။ မျက်စိရှေ့ရောက်လာ သဖြင့် ကောက်ရိုက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်ဟု တွေးမိသည်။ ဒီခြင် ကိုကလည်း တော်တော်ကံဆိုးဟန်တူသည်။ သွေးဝပြီးလျှင် တစ်နေရာရာ မှာသာ နားနေပါက ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ခုတင်ဘက်ကို ပျံလာသည်ထားဦး။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှ မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်နေရာ များမှ ပျံသန်းသွားလျှင် ကျွန်တော်ပင် သိလိုက်မည်မဟုတ်။ သူ (ခြင်) ကိုက သေနေ့စေ့ဟန်တူသည်ဟု ကျွန်တော်တွေးကာ စိတ်ကူးကိုရပ်သော် လည်း စိတ်ကူးက ထိုနေရာတွင်ပင် ရပ်မသွား။

ခြင်ပေါင်းများစွာထဲက ဒီခြင်ကိုမှ ကျွန်တော် ရိုက်လိုက်မိခြင်းသည် သူ့ဝင့်ကြွေးဆုံးခြင်း (ဆပ်ခြင်း) ကံလား။ ကျွန်တော့်အကုသိုလ်ကံ အစ လား။ ဒီခြင်သည် ကျွန်တော်ရိုက်၍ သေရန်အတွက် ကျွန်တော့်အိမ်ပတ် ဝန်းကျင်မှာ မွေးဖွားခဲ့ရမည်။ အခြားမည်သည့်အတွက်မှ မသေဘဲ ခုနက အချိန်ထိ အသက်ရှင်နေရမည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်ရှိရာဘက်သို့ အချိန်ကိုက် ကွက်တိပျံသန်းလာရဦးမည်။ (ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းအဝင်ဝ၌ သွားကြားထဲ တွင် ညှပ်နေသော အသားစကိုသာ စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက် အချိန်ယူ၍ ဖယ်နေရမည်ဆိုလျှင် ထိုခြင်နှင့် လွဲသွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် အသားစက ချက်ချင်းခွာ၍ ရသွားခဲ့သည်။) အခုတော့ အရာအားလုံးသည် ကွက်တိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော် သိသရွေ့ကတော့ ခြင်သည် အနောဖလိပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျူးလက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အများဆုံး (၁၀) ရက် ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ အသက်ရှင်နိုင်သည်။ ထိုပုံမှန် အသက် (၁၀) ရက်အတွင်း ရာသီဥတုဒဏ်၊ ခြင်ဆေးနှင့် အိမ် မြှောင်၊ ပင့်ကူတို့၏ အန္တရာယ်၊ လူရိုက်ခြင်းဖြစ်စဉ်တို့မှ လွတ်မြောက်ကာ သူတို့အစာဖြစ်သော လူသွေးကို သောက်ခွင့်ရသောခြင်သည် တစ်သောင်းမှာ တစ်ကောင်ခန့်သာ ရှိနိုင်သည်။ အခုတော့ ရှားရှားပါးပါး အောင်မြင်လာသော ခြင်တစ်ကောင်သည် လူသွေးကိုသောက်ပြီးစ ဇိမ်ပင်မယူနိုင်ဘဲ သွားရှာလေပြီ။

ကျွန်တော့် လက်ဖဝါးနှစ်ခု ညှပ်သည့်ကြားထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှန်းပင် သိလိုက်မည်မဟုတ်ဘဲ ဘဝပြောင်းသွားလေပြီ။ (ကျွန်တော်က ခြင်သည် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါပိုးကို သယ်ဆောင်တတ်သော အင်းဆက်ဟု မတွေးဘဲ၊ သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ သေခြင်းဘက်မှ တွေးနေခြင်းသာဖြစ်သည်။)

ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးထဲက ခြင်ကို စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော်သာ ခုတင်၏ ယခုနေရာမှာ မထိုင်မိဘဲ တစ်ပေခန့်ခွာ ထိုင်မိခဲ့လျှင်လည်း ထိုခြင်သည် ယခုလောက်ဆို နံရံတစ်နေရာမှာနားကာ နှပ်နေလောက်ပြီ။ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိတုန်း ကျွန်တော့်နံဘေးပေါင်မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် မသိစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော် လှမ်းကာရိုက်လိုက်သည်။

ထိုလျှပ်တစ်ပြက်အချိန်အတွင်းမှာပင် ခြင်ကိုမမိခြင်း၊ ထိုခြင်က မျက်နှာနားကို ပွတ်သပ်ကာ 'ဇီ'ခနဲ တောင်ပံခတ်သံပေးကာ ပျံသန်းသွားခြင်း၊

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော် လက်ကြားထဲမှာညှပ်ထားသော စီးကရက်မှာ ထပ်ပိုင်းကျိုးကာ သွားခြင်း။ ထိုခြင်ကို ကျွန်တော် လိုက်ရိုက်သော်လည်း လွတ်ကာသွားခြင်း တို့ ဆက်တိုက်ဖြစ်ကာသွား၏။

လက်ကြားထဲမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားသော စီးကရက်ကို ငေးကြည့် ကာ ကျွန်တော် တော်တော်ဒေါသထွက်ကာ သွားသည်။ ထိုစဉ် ခြင်တစ် ကောင် ပြေးဝင်လာသဖြင့် အားနှင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ပြီး လက်ဝါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုံသဏ္ဍာန်ပျက်ကာ လုံးထွေးနေသော ခြင်သေကိုမြင် ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွား၏။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ချေလိုက် တော့ ထိုခြင်သည် အမှုန်ဖြစ်ကာ ပျောက်သွားသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဟိုမှဒီမှ ဝဲပျံနေသောခြင်တွေကို ဇောနှင့်လိုက်ကာ ရိုက်နေမိသည်။ ခြင်တစ်ကောင်မိတိုင်း ကျွန်တော် ဝမ်း သာသည်။ ဖြန်းခနဲ တစ်ခါရိုက်ပြီးတိုင်းလည်း လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖွင့် ကြည့်ရတာအမော၊ ကျွန်တော်ရိုက်ရင်းက ခြင်တွေက ပိုကာများများလာ သည်။

ဖြန်းခနဲရိုက်ပြီးတော့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်သည်။ ခြင်ကိုမတွေ့ ရ။ သို့သော် ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းတွေကြားမှာ ကိုရွှေခြင်က ညှပ်ကာ နေ၏။ လက်ချောင်းများကို တင်းတင်းစေ့ရင်း ညာဘက်လက်နှင့် ဖိချေ ရန်ယူတော့မှ ထိုခြင်က လှစ်ခနဲပျံကာ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် လိုက်ရိုက်လည်း မမိတော့။

ကျွန်တော် မဲကာကြိုးကာ ခြင်တွေလိုက်ရိုက်နေမိသည်။ ခေါင်းကို ပတ်ပြေးသည့်အကောင်ကို နဖူးခံကာ ရိုက်သည်။ လက်မောင်းနားက ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခြင်ကို လက်မောင်းခံကာရိုက်၏။ ကျွန်တော် ရှေ့မှာမဲရိုက်တုန်း ကျောကုန်းကိုဝင်တွယ်သော ခြင်လည်းရှိသည်။ ဒီလောက်ရိုက်နေသည့်ကြားက လက်ဖျံပေါ်ကို ဆင်းကာ ဝင်နားသောခြင်ကို အသာငြိမ်စောင့်ကာ ပိုင်မှ ရိုက်သည်။ သို့သော် မမိ၊ ထိုခြင်ပျံထွက်ရာနောက်သို့ မဲကာလိုက်ရိုက်ရင်း လက်ဖဝါးနားပျံလာသော နောက်ခြင်တစ်ကောင်ကို မိသည်။ ကျွန်တော် ရိုက်လေ ခြင်တွေက ကျွန်တော့်နားမှာ ပိုဝဲကာပျံလေလေဖြစ်သည်။

ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးကြဲသော ဂျပန်လေယာဉ်တွေလို ခြင်တွေက ကျွန်တော့်အနားမှာ ဝဲကာနေသည်။ ကျွန်တော် လက်မလည်အောင် ရိုက်နေရ၏။ The Longest Day ဆိုသော ကားထဲမှာ အမေရိကန်တပ်တွေက ဂျာမန်တွေသိမ်းထားသော နော်မန်ဒီကမ်းခြေသို့တက်စဉ် စက်သေနတ်နှင့် ကမ်းပေါ်က အပိုင်ပစ်ရသော ဂျာမန်တွေကို ကျွန်တော် သတိရသည်။ များစွာသော လူတွေထဲမှာ သူ့စိတ်ထင်ရာကို ပစ်ခွင့်ရှိသည်။ သူ့စိတ်ထင်ရာ ရွေးချယ်မှုကလေး တစ်ချက်သည် ဟိုတစ်ဖက်က ဘဝတစ်ခုဆုံးခြင်း (သေဆုံးခြင်း)ပင်ဖြစ်၏။

အခု ကျွန်တော်လည်း မျက်စိရှေ့တွင် မြင်နေရသော ဝဲပျံနေသည့် ခြင်တွေများစွာထဲက စိတ်ထင်ရာကို ရွေးကာရိုက်နေသည်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်နှင့်နီးတိုင်း ထိုခြင်သေခြင်းမဟုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဝေးမှခြင်ကို ကုန်းကာ (ဘာကြောင့်မှန်းမသိ) လိုက်ရိုက်မိတာလည်းရှိသည်။ လွတ်သွားသည့်ခြင်ကို ဇောအရှိန်နှင့် သုံးလေးချက် မရမက လိုက်ရိုက်တာမျိုးလည်းရှိသည်။

ထိုသို့ခြင်ရိုက်ရင်းကပင် ကျောင်းတက်စဉ်က စံရိပ်ငြိမ်အဆောင်တွင် ကြုံဖူးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သတိရမိသေးသည်။ ဒီကောင်က ညဆိုလျှင် သူ့ခြင်ထောင်ထဲသို့ ခြင်တွေကိုသွင်းကာ မကုန်မချင်း လိုက်ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရိုက်လေ့ရှိ၏။ တစ်ရက်လည်းမဟုတ် နှစ်ရက်လည်းမဟုတ် ညစဉ်ဖြစ်သည်။ ဒီကောင့်ကို သူငယ်ချင်းတွေက ‘မော်စကွီတို ဟစ်တလာ’ ဟု နောက်ကာ ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တွေ့ရင်းက ခါးကိုဆန့်ကာ အပေါ်မှခြင်ကို တီးထည့် လိုက်သည်။ မိလည်းမိသည်။ ထိုစဉ် မိန်းမကခြင်ဆေးခွေထွန်းပြီးသားကို လာကာချသည်။

“နေပါစေ၊ ပြန်ယူသွား”

“ထွန်းထားလိုက်၊ တဖြန်းဖြန်းနဲ့ တော်ကြာ ကလေးနိုးသွားလိမ့် မယ်”

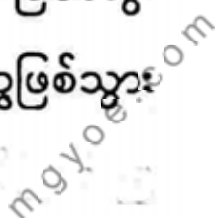
“အေးပါကွ”

ကျွန်တော် ပြန်ပြောရင်း ခြင်တစ်ကောင်ကို လှမ်းကာရိုက်သည်။ မိ၏။

“တိုးတိုးပါဆိုနေမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခြင်တွေလျှောက်ရိုက်နေတယ်၊ ကလေးတော့ နိုးတော့မှာပဲ”

မိန်းမက အံ့ကိုကြိတ်ကာ ကျိန်းသည်။ ခဏငြိမ်လိုက်တော့မှ ကျွန်တော် တော်တော်မောနေမှန်းသိရ၏။ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်ကာကြည့်တော့ မည်းနက်သော အစု၊ အစက်အကြောင်းကလေးတွေ အဖြစ်နှင့် သေနေကြသော ခြင်များကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါး ကိုငေးကာ ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံး ခြင်သွေး တွေကြောင့် ကပ်စေးစေးဖြစ်ကာနေသည်။ ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်သွား သနည်း။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mg y o “ခြင်ထောင်ချလိုက်တော့လေ”

မိန်းမအသံကြားရတော့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်ကာ ချေလိုက်တော့ အားလုံး ချေး(ဂျီး)အမှုန်ဖြစ်ကာ ကွာကျကုန်သည်။ စာဖတ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့သဖြင့် ကျွန်တော် ခြင်ထောင်ကိုချကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။

စောင်ကို ကျကျနနခြံပြီး ပက်လက်လှန်ကာ ကျွန်တော် စဉ်းစား နေမိသည်။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ခြင်တွေကို လိုက်ရိုက်နေမိသနည်း။ စီးကရက် ကျိုးသွားသည့်အတွက် စတင်ရိုက်မိခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ထိုခြင်များကို ရိုက်နေချိန်မှာ စီးကရက်ကို နှမြောရမှန်း လုံးဝသတိမရတော့ တာ သေချာပါသည်။

ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ဟိုဘက်ခုတင်မှာ (၄) လသား ကျွန်တော့် ကလေး ရှိသည့်အတွက် ညရေးညတာထဖို့ မီးဖွင့်ထားသဖြင့် ခြင်ထောင် အမိုးကို ကျွန်တော် ထင်လင်းစွာ မြင်နေရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မျက်စိကို အတင်းမှိတ်ကာ အိပ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်သည်။

နောက်နေ့မနက် မိုးလင်းတော့ မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို ခြင်ထောင် ထဲဝင်ကာ နှိုးသည်။

“ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ ထတော့...”

ထို့နောက် ‘ဖြန်းခနဲ’ ခြင်ရိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မိန်းမက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ကာ နှာခေါင်းကိုရှုံ့ရင်း ပြောသည်။

“ကြည့်ပါဦး... ခြင်က သွေးတွေဝလို့ပါလားတဲ့။”

ကတိုး

mgyc.com

11/11/2023

mgyc.com

11/11/2023

m.g.y.o.e.com

ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းတုံးဖြင့် ပထမဦးဆုံးစတွေ့သူမှာ ကျွန်တော့် ဇနီးသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အံ့ဩသွားသလို ခဏဖြစ်သွားပြီး နောက် စိတ်ပျက်သွားသလို အမူအရာဖြင့် မျက်နှာကိုလွဲကာ ဘာမှမမေးဘဲ ရေချိုးလိုက်ဟုပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွား၏။ ထိုအမူအရာမှာ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တာကို လုပ်လာခဲ့ပြီး သူမ မကျေနပ်လျှင် ပြနေကျအမူအရာမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းတုံးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်လွဲမှားမှုကို ပြောပြရန် အသစ်တုံးပြီးစ ခေါင်းကလေးကိုကိုင်ကာ ကျွန်တော် ပြုံးနေခိုက် သူမက မျက်နှာလွဲသွားခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

သူမကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါသည်။ ဆံပင်ညှပ်မည်ဟု ထွက်သွားတုန်းက အကောင်း၊ ပြန်လာတော့ ကျွန်တော်က ဘာမပြောညာ မပြောနှင့် ခေါင်းတုံးကြီးဖြစ်နေသည့်အပေါ် သူမ စိတ်မကျေနပ်ဖြစ်သင့်ပါ သည်။ ကိုယ့်ယောက်ျားအပေါ် ပုံရိပ်လွဲသွားသော ဇနီးတစ်ယောက်၏ တုံ့ပြန်ခြင်းဟု ကျွန်တော်ယူဆကာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်ရ၏။

မမျှော်လင့်ထားဘဲ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းတုံးတုံးလိုက်ရသဖြင့် ဦးခေါင်းပေါ့ပါး လန်းဆန်းသွားသော ခံစားမှုအပေါ် အေးမြသောရေကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လောင်းချခြင်း၊ လည်ကုတ်မှ ဆံပင်အစတို့၏ ယားယံမှုကို မခံနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် ရှေ့တွင်မရှိတော့သော မိန်းမကို ဘာမှပြန်မရှင်းနေတော့ဘဲ ရေချိုးကန်သို့သွားကာ အားရပါးရ ရေလောင်းကာချိုးလိုက်သည်။

ရေ၏ မူလအေးမြသော သဘာဝသည် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တုံးထားသော ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကြည်လင်စွာဖြတ်သွားသည့် အရသာကို ကျွန်တော် ခံစားရင်း ခေါင်းတုံးတုံးလာရသည့်ကိစ္စကို ကျေနပ်သွား၏။ ရေချိုးပြီးတော့ ခါတိုင်းနေ့များနှင့်မတူ ကျွန်တော် ပို၍လန်းဆန်းနေသော်လည်း ကျွန်တော့်မိန်းမက သဘက်ကို လှမ်းပေးကာ ခေါင်းကိုခြောက်အောင် မြန်မြန်သုတ်လိုက်ဟုပြောရင်း ထွက်ကာသွား၏။

ကျွန်တော်လည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ခေါင်းမှာ ဆံပင်မှမရှိတော့တာ ဘယ်နှယ်ခြောက်အောင်သုတ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်ပြုံးရင်း စကားပြောမှားသွားသော ဇနီးကို စရန် စဉ်းစားရင်း၊ ထိုသို့ စပြီးမှ ကျွန်တော် ခေါင်းတုံးတုံးခဲ့ရပုံကို ရှင်းပြမည်ဟု စိတ်ကူးကာ ရေသုတ်ရင်း အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။

“မင်းကလည်း ခေါင်းမှာ ဆံပင်မှမရှိတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်အောင် သုတ်...”

“သိပါတယ်... သိပါတယ်၊ ဘာလုပ်လာတယ်ဆိုတာကို သိတယ်၊ မပြောချင်ဘူး၊ သူတို့ ခေါင်းတုံးတုံးတာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဟ... မင်း ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ သိတယ်လို့ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆံပင်မရှိတော့ပြီဖြစ်သော ဦးခေါင်းကိုပွတ်ရင်း ကျွန်တော်တော်တော် စိတ်ညစ်ကာသွားရ၏။ မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို ထုတ်ဆီးတိုးသလို မျက်နှာ ခေါင်းငုံ့ကာရှောင်ရင်း အခန်းထဲမှထွက်ကာ ထမင်းစားပြင်ရန် စတင်သည်။ ကျွန်တော် မကျေနပ်။

“နေပါဦး... မင်းက ဘာကိုသိတာလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ ခေါင်းတုံးတုံးလာရတာကို မင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ...”

“လုပ်မနေနဲ့ သိပြီးသားပါ၊ ဒွေးကလည်း သူ့ဘာသာချောင်းဝ ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးဝတ်တာ၊ ကိုမိုး (လွင်မိုး)ကလည်း ပုဂံမှာကားရိုက်ရှိလို့ ဝတ်တာ ဘာမှ ကိုယ်ကလိုက်တုံးစရာမလိုဘူး”

“ဟ...”

ကျွန်တော် ‘ဟ’နှင့် ကျွန်တော် ကျန်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမများ စိတ်ကောက်လျှင် လုပ်တတ်သည့်နည်းအတိုင်း သူတို့ပြောစရာ စကားကုန်သည်နှင့် လှည့်ထွက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းမှာ ခေါင်းတုံးအသစ် ရေချိုးပြီးသည့်အရသာ ပူရှိန်းရှိန်း၊ ရင်ထဲမှာ မကျေနပ် သည့် ဒေါသစပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့် ကျွန်တော် ကျန်ခဲ့၏။

ထမင်းစားကြတော့ မိန်းမက ဘာစကားမှမပြောဘဲ ထမင်းကို စက်ရုပ်တစ်ကောင်လို စားပြနေ၏။ သူမ လိုချင်တာက အကြောင်းပြ ချက်မရှိဘဲ ကျွန်တော် မင်းသားများကို လိုက်တုကာ ခေါင်းတုံးတုံးလာ သည်ဟုထင်ကာ ထိုကိစ္စကို မကျေနပ်ကြောင်း ပေါ်လွင်စေရန်ဖြစ်၏။

သူမ ထင်မြင်ချက်သည် သူမအတွက်တော့မမှား၊ ထိုအချိန်တွင် ကိုသားကြီး (ဒွေး)ကလည်း သူ့ဇနီးနှင့် (၁၄) နှစ်မြောက် မင်္ဂလာနှစ်ပတ် ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လည်အပြီး ချောင်းဝကျောင်းမှာ ပဉ္စင်းခံခဲ့သည်။ ကိုမိုး (လွင်မိုး)ကလည်း
 ကားကြီးရိုက်ရင်း ဇာတ်ဝင်ခန်းအရ အရိုင်း၊ ကင်းကောင်၊ မိုးဖြူတို့နှင့်
 ပုဂံတွင် ပဉ္စင်းတက်ခဲ့သည်။ ထိုမင်းသားနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်
 ရင်းနှီးသော်လည်း ဘာမှမဆိုသဘဲ သူတို့ဘုန်းကြီးဝတ်တာနှင့် ကျွန်တော်က
 ဒီက ဖမ်းခေါင်းတုံးတုံးရလောက်အောင် မမိုက်မဲကြောင်းကို ကျွန်တော့်
 ဇနီးက နားမလည်ရကောင်းလားဟု။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒေါသဖြစ်ကာ
 သူ့လို စက်ရုပ်မဆန်ဘဲ လူဆန်ဆန်ပင် ထမင်းကို အားရပါးရ စားပြကာ
 ဘာစကားမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ အပူတွေ ဦးခေါင်းက တရှိန်ရှိန်ထွက်တာကြောင့်
 လား၊ ထမင်းစားများသွားလို့လား မသိ၊ ကျွန်တော် လန်ဒန်ကလေးနှင့်
 မှိုန်းရင်း အိပ်ချင်လာသဖြင့် အိပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

...
 ...
 ...
 ...
 ...

ကျွန်တော် ခေါင်းတုံးတုံးတာကို ဒုတိယရယ်မော၍ တွေ့သူမှာ ကံကော်ဝတ်ရည်စာပေမှ မပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ အစ်မနှင့် ကျွန်တော် ဆယ့်ငါးရက်နေ့ခန့်က အိမ်မှာပင် တစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့ကြဖူး၏။

“ဟယ်တော့... တော်သေးတာပေါ့၊ ဘယ်နေ့က လူထွက်တာလဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ (၃) ရက်လောက်က လာဦးမလို့၊ ရောက်ဖြစ်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်း လိုက်ရမှာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်မ၊ ဘုန်းကြီးဝတ်တာ မဟုတ်ဘူး”
 “ဟင်... ဘုန်းကြီးမဝတ်ရင်...”

မပိုင်းက ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းကိုသာ ကြည့်၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ ယားနာလည်းမတွေ့၊ ပွေးကိုလည်းမမြင်ရ၊ ဘုန်းကြီးလည်းဝတ်တာမဟုတ် ဆိုတော့ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ဆက်တွေး၍ရဟန်မတူ။

“ဟုတ်တယ် အစ်မရေ ဆံပင်သွားညှပ်တော့ အကောင်းဗျာ၊ ပြန်လာတော့ ဟဲ... ဟဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် မိန်းမက ခပ်မဲ့မဲ့မျက်နှာပေးဖြင့် ထွက်လာကာ အစ်မ နေကောင်းလား၊ ဘာလားလုပ်၏။ မိန်းမမျက်နှာမှာ အလကားထွင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တုံးပြီး လာသည့်ဧည့်သည်ကို လိမ်ပြောဦးမည်ဆိုသည့် မျက်နှာပေးကြီး ရှိနေသဖြင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဘုန်းကြီးမဝတ်ရင် ဘာလိုဖြစ်ပြီး...”

“ဒီလိုပါပဲ အစ်မရာ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းတုံးတာပါ”

အစ်မ နားလည်ဟန်မတူပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာက ခေါင်းကို အထွဋ်အမြတ်ထားလေ့ရှိကြသည် မဟုတ်လား။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ခေါင်းတုံးတုံးပစ်လေ့ပစ်ထ မရှိ (ကိုဇာနတ်နှင့် ဆရာမြင့်ဦးဦးမြင့် မှလွဲ၍ပေါ့။) ဆံပင်နှင့်တွေ့ပြီး ရက်အတော်ကြာ၍ ခေါင်းတုံးနှင့်တွေ့လျှင် ဘုန်းကြီးဝတ်တာလားမေး၊ တစ်ရာမှာ တစ်ရာလုံး မှန်နေသည့်ကိစ္စ။ ကျွန်တော့်ကျမှ မဟုတ်ဆိုတော့ ဧည့်သည်လည်း နားလည်ဟန်မတူ။ အခန့်မသင့်လျှင် လူတစ်ယောက် ခေါင်းတုံးဖြစ်သွားနိုင်သည်ဆိုသည့်ကိစ္စကို ကျွန်တော်မှလွဲ၍ မည်သူမှ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးဟန်မတူ။

ထင်မြင်ချက်၊ ဖြစ်နိုင်ချေနှင့်လွဲနေသော ကျွန်တော့်ကို အစ်မကလည်း ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘဲ အခြားကိစ္စကိုသာ ပြောကြ၏။ ဧည့်သည်နှင့် အိမ်ရှင်ဆိုတာလည်း ပါလိမ့်မည်ထင်သည်။

mgyee.com

mgjoe.com

ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းတုံးနှင့် တတိယအကြိမ် တွေ့သူက အမေပင် ဖြစ်၏။

ထိုနေ့က အမေက မနက်စောစောကိစ္စရှိသဖြင့် အပြင်သို့သွားရ သည်။ မနက်က မူလအတိုင်း၊ နေ့ခင်းပြန်လာတော့ ခေါင်းတုံးကလေးနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ စကားပြောနေသော ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ အမေ အံ့ဩ သွားသည်။

“ဟယ်... ငါ့သားကလေးက ခေါင်းတုံးနဲ့တော့၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွား ရတာတုန်း”

အမေက တအံ့တဩ အော်ကာတက်လာ၏။ ဧည့်သည်လည်း ကျွန်တော် ခေါင်းတုံးဖြစ်တာကို အမေပင်အံ့ဩတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးဝတ်တာမဟုတ်မှန်း သေချာသွားကြောင်း သိသွားသဖြင့် ကျွန်တော် လိမ်ညာခြင်းမဟုတ်ကြောင်း သက်သေရသလိုဖြစ်ကာ ကျေနပ်သွားသည်။ သို့သော် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ခေါင်းတုံးတုံးရသလဲဆိုတာတော့ ထပ် မမေး စကားလမ်းကြောင်းက ခေါင်းတုံးနှင့်ဝေးကာနေသည်။

ပြန်ကာနီးတော့မှ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ရင်းမေး၏။

“ညီမလေးနဲ့ရော အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgjoe.com

mg y o e “ဗျာ... ပြောပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော့် ပြန်မေးစကားကို ဘာမှမပြော၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းတုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ-

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး” ဟုပြောကာ ပြန်သွား၏။ ကျွန်တော်ခေါင်းတုံးကို သာပွတ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် အဆင်ပြေလားဟုမေးပြီး ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းတုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ရသနည်း၊ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် တက်လာသော ကျွန်တော့်ကို အမေက ထပ်မေးပြန်၏။

“ရဲဝင်း... နင်က ဘယ်လိုဖြစ်လို့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး... အမေရာ စိတ်ပေါက်တာနဲ့”

လူတစ်ယောက် ခေါင်းတုံးတုံးသည်ကိစ္စကို မိခင်၊ မိန်းမနှင့် ဧည့်သည်တို့က ဘာကြောင့် မယုံသင်္ကာဖြစ်ရသနည်း။

[Faint, illegible text in the background, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

“... ဘာကြောင့်... မိခင်...”

မဂ်ယဝေရေ ဝုဒ္ဓိယော ဝိညာဉ်တို့သည် ဤအချိန်တွင် မဟုတ်ဘဲ မြန်မာနိုင်ငံ
 သို့မဟုတ် အခြားအစားအစာအိတ်အစား အလယ်အလတ်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မြန်မာနိုင်ငံ
 သို့မဟုတ် အခြားအစားအစာအိတ်အစား အလယ်အလတ်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မြန်မာနိုင်ငံ
 သို့မဟုတ် အခြားအစားအစာအိတ်အစား အလယ်အလတ်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မြန်မာနိုင်ငံ
 သို့မဟုတ် အခြားအစားအစာအိတ်အစား အလယ်အလတ်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ မြန်မာနိုင်ငံ

“နောက်တစ်ရက် စတုတ္ထမြောက် ကျွန်တော့်အား ခေါင်းတုံးနှင့်တွေ့
 သောသူမှာ အလင်းတန်းဂျာနယ်မှ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ကိုဦးဆွေပင်ဖြစ်
 သည်။”

“အံ့မယ်... ခင်ဗျားလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်တယ်ပေါ့၊ ဒွေးနဲ့လား၊
 လွင်မိုးနဲ့လား။”

“မဟုတ်ဘူးဗျ”

“လွင်မိုးနဲ့ပေါ့၊ ကဲ ပုဂံကသတင်းပေး၊ ဘာကားလဲ၊ ဇာတ်ညွှန်းက
 ခင်ဗျားပဲလား။”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးဆို၊ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ ဘုန်းကြီးမဝတ်ဘူး”
 ကိုဦးဆွေက ဒီတော့မှ အားနာသလိုကြည့်၏။ သို့သော် မလျော့
 သေး၊ ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက် ပီသပါပေသည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားဘာသာဝတ်တာပေါ့၊ ဘယ်ကျောင်းမှာဝတ်တာလဲ၊
 သတင်းထည့်မှာပါဗျ၊ ပြော၊ ဇာတ်ပုံရှိသလား၊ ဟိုတစ်လောကပဲ ဝတ်သေး
 တာမဟုတ်လား။”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးဆို၊ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးဝတ်တာ မဟုတ်ဘူး
 ကိုယ့်ဘာသာ တုံးလိုက်တာ”

သူငယ်ချင်းက ချစ်ခင်ရင်းနှီး ပျော်ရွှင်မှုကို မျက်နှာပေါ်မှ ရုတ်တရက်
ရပ်ပစ်လိုက်၏။ ဂျာနယ်မှာ လူတစ်ယောက် သတင်းအလကားထည့်ရဖို့
လွယ်သလား။ ဒါကို သူက ဖော်ဖော်ရွေရွေ လိုလိုလားလား တောင်းနေ
တာကို ကျွန်တော်က တမင်ဈေးကိုင်နေသည်ဟု ထင်ကာသွား၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ
ကျွန်တော် တုံးဖြစ်တာပါ၊ ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလို့၊ ဇော်ဝင်းထွဋ်လို့၊ ဒွေးနဲ့
လွင်မိုးတို့လို သာသနာ့ဘောင် မဝင်ရပါဘူး၊ တကယ်ပါ”

ကျွန်တော် တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောနေသည့်တိုင် ကိုဦးဆွေက
ကျွန်တော့်ခေါင်းတုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်း
လိုက်၏။ ပြီးတော့ ထွက်ကာသွားသည်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ခေါင်း
တုံးတုံးသည်ဆိုတာကို ဆက်မမေးတော့၊ မေးလျှင်သူ သတင်းကောင်း
တစ်ပုဒ် တကယ်ရမည်မှာ သေချာ၏။

သို့သော် မပြောချင်သူထံမှ မမေးတော့ပြီဟု သူ ဆုံးဖြတ်သွားပုံရ၏။

ပဉ္စမ မောင်မျိုးမင်း (ရင်တွင်းဖြစ်)၊ ဆဋ္ဌမ ကိုရွှေထူး (ပြည်)နှင့်
 စောမင်းဝေ၊ သတ္တမ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦး၊ အဋ္ဌမ----- နဝမ-----
 များစွာ ‘ဘုန်းကြီးဝတ်သလား’----- ကြာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်လာ
 သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းတုံးတုံးရခြင်းအကြောင်းကို လူအများကို ရှင်းပြ
 ခွင့်မရ။ သူတို့ထင်သလို ဘုန်းကြီးဝတ်ခြင်းလည်း မဟုတ်။

ခေတ်ကာလ ရေစီးကြောင်း....

နေရာမပေး၍မရသော လူငယ်တစ်ယောက်ကြောင့် ကျွန်တော်
 ခေါင်းတုံးတုံးရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ငြင်း၍မရသော
 ရေစီးကြောင်းကြောင့် ခေါင်းတုံးတုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း
 ဝန်ခံ၍ ရေးပါသည်။

*

ထိုနေ့က မိန်းမကို ဆံပင်ညှပ်မည်ဟုအသိပေးကာ လန်ဒန်တစ်လိပ်
 သောက်ရင်း ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့၏။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က ကျွန်တော့်
 အိမ်နှင့် သိပ်မဝေး၊ ဆံပင်ကလေးနည်းနည်းထူလျှင် ခေါင်းယားတတ်သော
 ကျွန်တော်၊ ဆံပင်တိုတို ပါးပါးကလေးညှပ်ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်း
 သာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်အပြန်တွင် ခေါင်းတုံးကြီးဖြစ်လာမည်ဆိုတာကို
 မည်သူမှမသိ။ ကျွန်တော်လည်း မသိ။

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရောက်တော့ ထိုင်ခုံ (၂) နေရာစလုံးမအား။

ထိုင်စောင့်နေသော ကျွန်တော့်ကို ဂျာနယ်တစ်ထပ် လာပေးသဖြင့်
 ကိုယ်မဖတ်ရသေးသော ဂျာနယ်ကိုဖတ်ကာ စောင့်ရ၏။ (လွန်ခဲ့သည့်
 လေးငါးနှစ်ခန့်ကတော့ သတင်းစာဖတ်ကာ စောင့်ခဲ့ရဖူးသည်) သုံးမိနစ်
 ခန့်ကြာတော့ ထိုင်ခုံတစ်ခုအားသည်။ ဆံပင်ညှပ်ပြီးသွားသည့် ကောင်လေး
 က (အသက် ၁၅ နှစ်ခန့်ရှိမည်) ထိုင်ခုံမှထကာ သူ့ဆံပင်ကို ကျေနပ်စွာ
 ဖြင့် မှန်မှာကြည့်ကာ ရပ်ဖို့သဖြင့် ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဝင်မရဘဲ
 မတ်တပ်ရပ်ကာ ထိုကောင်လေးခေါင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ အတော်ကိုးရိုး
 ကားရားနိုင်သော ဆံပင်ကိုတွေ့ရ၏။

နားထင်နှစ်ဖက်ကို စက်ကတ်ကြေးဖြင့်ထိုးကာ ပြောင်အောင်ရိုတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထားပြီးနောက်ဘက် အုန်းမှုတ်ခွက်လို တိထား၏။ ရှေ့ဆံပင်က အထပ်လိုက်ဝဲကာ ပြောင်နေသော နားထင်ပေါ်ကျသည်။ ဘာပုံဆိုတာကို လည်း ကျွန်တော်မသိ၊ ကောင်လေးကတော့ ညှပ်ပြီးစ သူ့ဆံပင်ပုံစံအသစ် ကို သဘောကျစွာဖြိုးရင်း ထွက်ကာသွား၏။

“ဘာပုံစံခေါ်သလဲကွ၊ တယ်ဟုတ်ပါလား”

ကျွန်တော် အားသွားသော ခုံအသစ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဆံသဆံရာလေး ကို မေးမိသည်။

“ဘာပုံခေါ်မလဲတော့မသိဘူး၊ အစ်ကို၊ ဒီခေတ်အဲဒီလို ညှပ်ကြတာ ပဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကောင်းတယ်”
ကျွန်တော်တို့တုန်းက ဘိုကေ၊ ရှေ့တစ်လက်မနောက်ပြောင်၊ ဝင်းဦး အမောက်၊ ခလယ်ခွဲ၊ ဟင်နရီဆန်နာဒါးကေ၊ တူးတူးကေ စသည်ဖြင့် နာမည်ရှိကြ၏။ အခုခေတ်ကျတော့ ညှပ်သည့်လူကလည်း ဘာပုံမှန်းမသိ၊ ညှပ်သွားသည့်လူကလည်း ဘာပုံမှန်းမသိ၊ ကောင်းမှကောင်း။ မင်းသားတွေ အဆိုတော်တွေလုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြသောခေတ် မဟုတ်တော့၊ ကိုယ်ပိုင် သောဆံပင်ကို ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားကြသောခေတ် ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ‘ကောင်းတယ်’ဟု ကျွန်တော်ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းသည် ကျွန်တော့်အဖေတွေတုန်းကလို အသက် (၅၀) လောက်မှ ပြောင်းတာမဟုတ်တော့။

ကျွန်တော် တံခွန်အားကစားဂျာနယ်ထဲက ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ဘောလုံးသမားအဖြစ် ရေဘာဒိုနှင့် ဘက်ခမ်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သူရမလဲ ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆိုသော ဆောင်းပါးကို စိတ်ဝင်တစား ဆက်ဖတ်ကာ ဆံပင်အညှပ်ခံရသည်။

ခဏကြာတော့ ဆံသဆရာလေးက ပြော၏။

“ကြိုက်ပြီလား အစ်ကို တော်ပြီလား”

“ဘုရား... ဘုရား...”

နဂိုကမှ ထိပ်ပြောင်သော ကျွန်တော့်မှာ နံထင်ဘေးစက်ကတ်ကြေးထိုးကာ၊ နောက်တိ၊ ရှေ့ဆံပင်မရှိနှင့်... သွားပြီ။

“ဟာ... ဟေ့ကောင် ငါ့ကိုဘယ်လိုလုပ်...”

“အစ်ကိုပဲ ခုနကကောင်လေးပုံညှပ်မယ်ဆို”

ထိုပုံနှင့်သာ သွားလို့ကတော့ ခေါင်းတုံးတုံးတာထက် ပိုဆိုးမည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ဆိုးသော်လည်း ဘာမှပြောလို့မရတော့။ ထိုသို့ ကျွန်တော် ခေါင်းတုံးဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ချစ်ရပါသော မကြည် အဲလေ... (ယောင်လို့)

ချစ်ရပါသော မိန်းမရေ...

mgyoe.com

ယုန်တစ်ကောင်ရဲ့ဖြောင့်ချက်

mgyc.com

မဂ္ဂ

mgyc.com

မဂ္ဂ

mg.yoe.com

မြင့်မားသော သစ်ပင်စိမ်းညိုညိုကြီးများ၊ ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်များထဲမှာ အရောင်အသွေးစုံ ပန်းတောက်ကော်ဇော၊ မြင့်မားကြီးကျယ်သော ရေတံခွန်ကြီးများရဲ့ သဘာဝအလှ စိမ့်အေးကြည်လင်သော စမ်းချောင်းကွေ့ကွေ့ကလေးများဖြင့် ကြည့်လေရာ စာဖွဲ့မဆုံးအောင် လှပနေသော တောအုပ်ကြီးထဲမှ ကိုရွှေယုန် ကြည်နူးစွာ ဖြတ်သန်းလာရင်း ကွင်းပြင်ကြီးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ခုံညားသော အစည်းအဝေး စင်မြင့်ရှေ့တွင် တစ်တောတစ်တောင်လုံးက တိရစ္ဆာန်တွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး ရှိနေပေပြီ။

သူက စင်မြင့်ပေါ်သို့ စတိုင်(လ်)ပါပါ တက်ခဲ့ပြီး စကားပြောစင်အနောက်တွင်ရပ်ကာ သူ့အောက်မှ တောက်ပသော မျက်လုံးများထဲတွင် တိုးတက်ကြည်လင်သော အမြင်များနှင့် ပြည့်ရွှန်းနေသော သူတို့ တောဟေဝန်၏ မျိုးဆက်သစ် တိရစ္ဆာန်များကို အားရကျေနပ်စွာ ကြည့်ငေးကာ ပီတိတဝေဝေနှင့် ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

ဒီလို အတွေးအခေါ် အယူအဆ နိမ့်ပါးသော၊ ဗဟုသုတချို့တဲ့သော တိရစ္ဆာန်များ မဖြစ်စေရန် ခေတ်မီတိုးတက်နေသော ကမ္ဘာနှင့်အညီ အတွေးကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mg.yoe.com